

Η τροπολογία για την Ειδική Αγωγή

Κατά τους νεοφωστήρες του υπουργείου Παιδείας και σύμφωνα με την τροπολογία που κατατέθηκε στο Σχέδιο Νόμου «*Μέτρα για την επιτάχυνση του κυβερνητικού έργου και άλλες διατάξεις*» παιδιά που έχουν ανάγκη την Ειδική Αγωγή και Εκπαίδευση (ΕΑΕ) πρέπει να παρακολουθούν πλέον τις «κανονικές» τάξεις μαζί με τους υπόλοιπους μαθητές. Ο εκπαιδευτικός δηλαδή του Τμήματος Ένταξης καλείται να συνεργαστεί με τον εκπαιδευτικό του τμήματος στο περιβάλλον της τάξης στο οποίο ανήκουν οι μαθητές.

Ποιο είναι το αποτέλεσμα; Εκ των πραγμάτων οι μαθητές στα τμήματα γίνονται άνω κάτω ενώ παροπλίζονται οι προς τούτο κατάλληλα εκπαιδευμένοι – αλλά φευ ακριβοί – μέχρι τώρα δάσκαλοί τους. Τα παιδιά της ΕΑΕ εγκαταλείπονται στην ασάφεια και στο περίπου. Με τα όποια ασφαλώς θέματα προκύπτουν σε σχέση με τα υπόλοιπα παιδιά της τάξης. Πρακτικά, οι συνάδελφοι εκπαιδευτικοί της ΕΑΕ τίθενται στην τάξη υπό καθεστώς συνοδευτικής ημερησιας, σε ένα είδος παράλληλης στήριξης. Μία παράλληλη στήριξη όμως που η ισχύουσα νομοθεσία την παρέχει μόνο σε μαθητές με διάχυτες αναπτυξιακές διαταραχές. Δεν πα να ρίχνει το υπουργείο τα δύο σόμα αποσμητικά του περί αναβάθμισης και όχι κατάργησης των Τμημάτων Ένταξης, για δήθεν μοντέρνες παιδαγωγικές και συνεργατικές μεθόδους, για προάσπιση των δικαιωμάτων των μαθητών με αναπηρία και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες, για σχολεία χωρίς διακρίσεις, για ευρωπαϊκές πρακτικές... Η αλήθεια είναι δυστυχώς άλλη. Τα Τμήματα Ένταξης, ως επιτυχημένος, αποτελεσματικός και με χειροπιαστά εκπαιδευτικά αποτελέσματα θεσμός (που ξεκίνησε πριν από τρεις και πλέον δεκαετίες) θυσιάζονται στο βωμό της δυστυχίας των αριθμών κατά την περήφανη αντίσταση εναντίον των Θεσμών (λέγε τρόικα – κουαρτέτο).

Μπορεί η υπουργική ρητορική της συνεκπαίδευσης και κοινωνικής συμπερίληψης (social inclusion) να είναι εύηχη και γαργαλιστική για τους έξω από το χορό – αλλά δεν είμαστε ακόμα Φινλανδία! Όλα είναι προφάσεις εν αμαρτίαις. Ο βασιλιάς δεν μπορεί να κρύψει τη γύμνια του. Το μόνο που γίνεται ξεκάθαρο είναι η ιδεοληψία των αριστεριζόντων αρμοδίων να κατανοούν την ισότητα στην εκπαίδευση ως ταπείνωση της ιδιαιτερότητας και των αναγκών που τη συνοδεύουν. Δεν έσκισαν δα τα ιμάτιά τους και για την αριστεία. Το δυσεύρετο μνημονιακό χρήμα δικαιολογεί προφανώς

ανετότερα τη «δεξιά κυβέρνηση με αριστερές ευαισθησίες» κατά το λαζοπουλικόν θέσφατον. Γιατί περί αυτού πρόκειται. Έτσι, το παιδί που αποζητά τον ειδικό δάσκαλο για να ακουμπήσει επάνω του εξισώνεται στο ιδεοληπτικό περιθώριο του τυφλοσούρη της συντροφικής ευθυγράμμισης.

Μα πόση οξύνοια πνεύματος χρειάζεται για να καταλάβουν ότι υπάρχουν παιδιά που έχουν ανάγκη μια ειδική φροντίδα και προσοχή κατά περίπτωση, απερίσπαστα, σε ειδικές συνθήκες μαθήματος και με τους κατάλληλους δασκάλους οδηγούς; Η αριστοτελική μεσότητα του «προς ημάς», του μέσου δηλαδή ξεχωριστού μέτρου για τον κάθε άνθρωπο – του οποίου η εφαρμογή οδηγεί στην άσκηση της ηθικής αρετής, προσωπικής αλλά και κοινωνικής – είναι εκ των πραγμάτων μακρινό και δυσνόητο μέγεθος για τους κυβερνώντες. Όλοι εμείς οι υπόλοιποι εκπαιδευτικοί, ανεπαρκείς ως προς το θέμα της ΕΑΕ, καλούμαστε να αυτοσχεδιάσουμε στην τάξη. Και ο Θεός βοηθός στη διαχείριση κρίσεων. Η «ισότητά» τους να ‘ναι καλά – και αυτή όμως παράλληλη.

Κώστας Ν. Κωνσταντίνου, καθηγητής φιλόλογος στο 3^ο Γενικό Λύκειο,
<http://kostaskonstantinou.com/>
kkekostas@gmail.com